

Тодор Билчев

НАРОДЕ !!!!

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Тодор Билчев, автор, 2022

© Габриела Цанева, художник, 2022

© Габриела Цанева, корица по идея на Тодор Билчев, 2022

© Издателство gabriell-e-lit, 2022

ISBN 978-619-7520-82-2

Тодор Билчев

НАРОДЕ !!!!

---

*стихове, посветени на 185 г.
от рождението на Васил Левски*

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2022

Многоуважаеми Читателю, Народе български!!!!

Ти, който роди, пренесе през грозната красота на живота и обеси своя един син, почти като Божия, днес си отново на Шипка. Но вече с Левски и България, с които ти смело катереше през годините до този най-висок връх на твоята саможертва. И заедно тримата вече имате пълното право да се наречете Народе!!!!. Защото всеки по своему е изкачвал тези многобройни, стръмни стъпала към върха, носейки в сърцето си и другите двама, които са били с теб в своите сърца. И така, народът български – вечен, свободен, красив, изкачил върха на своите терзания, днес с гордост запява своя Шипченски епос.

Първо за Левски. Защото Той е Началото, Свободата, Върхът. До които стремежът народен винаги се е напъвал да се докосне.

Второ за самия себе си. Защото без българина би бил безсмислен и Левски, и България, а всичко у тях съществуваше заради него.

И, трето, за България. Създадена от българина. За него. И отгледала най-великия си син, произлязал от народа, жертвал се за него и умрял за България.

Три начала. Три върха. Събрани в единствената си родина.

А от най-високия връх на тяхното дръзнновение цялата тази българска небесна светлина Народе!!!! изглеждала така:

БЪЛГАРСКАТА СВЕТЛИНА НЕБЕСНА

Пристигнахме на Шипка. По-високо няма.
Нагоре от върха са върховете същи.
И разликата между тях не е голяма.
Но само гдето смятат се за по-могъщи.

Дали качил си своята Шипка във сърцето?
Дали под Шипка бил си се да я достигнеш?
Еднакво всичкото е вечно за небето.
Но ставаш Шипка само, щом с душа я пипнеш.

Не е висок върхът, но с Дух се извисява.
И кой ли ще го покори със мощ телесна?
Завинаги върхът в душите ни остава.
О, Шипка, ти си наша светлина небесна!

18.08.2021 г. 21.51 ч.
Русе

Насладете ù се отвисоко!

І.ЛЕВСКИ

НАРОДЕ!!!!

Ти кой си? Този на стената?
С очите от небето, сини?
И с оня трепет ли в душата,
изплакващ майка и родина?

Или си паметник, от камък,
покрит със мъртвите букети?
Не си ли ти вълшебен замък,
в горите тъмни, който свети?

В заря не искаш ти да блеснеш.
Във рими ти е неудобно.
Не се живее с тебе лесно.
И мразиш словото надгробно.

Без гроб, че ти си, а писмата
не може никой да загуби.
Платил с излишъци цената,
оплакваш братята си роби,

че все такива си остават.
Напразна твойта смърт ли беше?
Разбираш ги и им прощаваш.
Но само ти сред тях блестеше.

Затуй навярно днес е нужно
с очи различни да погледнем
към тебе ние и задружно
от твоите мъдрости да гребнем.

И не да питаме какво си.
Писмата твои да прочетем.
Да вникнем, що за същество си,
което цяло да разберем.

Но само с мъдрост и разумно,
със твойта сила, с твойта воля,
в живота да пристъпим умно,
на Бога, след като се молим.

Да бъдем бодри, да се борим.
Духът ни нека е свободен.
Душата си да не затворим.
Трудът ни да е всенароден.

Със бистър ум, с гореща вяра,
“Народе!!!!”, че сме, да отвърнем.
Съдбата си, без изневяра,
в живот щастлив да преобърнем.

А ти в тефтерчето тогава
ще махнеш въпросителните.
Народ, какъвто подобава
да станем... С удивителните!!!!...

3.02.2022 г. 16.33 ч.
Русе

ЧЕСТВАНЕТО НА АПОСТОЛА 2018 - та

От барелефа гледаш ни със съжаление
и с поглед, сякаш, даваш ни ти опрощение.
Под тебе доволните и тлъсти политици
редят се и нареждат пак в правилни редици.

За храма на истината и на свободата,
но не за оня, единствения, във сърцата,
говори президентът в приветственото слово,
в което всичко бяха думи, думи без слова.

Но свърши тържеството. Всички си отидоха.
Така почели го, отново го обидиха.
А Левски на площада, единствен, сам остана.
И кърви потекоха от старата му рана...

19.02. 2018 г. 18.27 ч.
Русе

ДЕТЕНЦЕТО НАРОД

„Народе ?????” – само туй за нас написа.
И тъжен на бесилото увисна.
А гарван грачеше грозно, злоещо.
Сърцето ти още беше горещо,

когато народът, за който погина,
безславно, бързо в пръстга те зарина.
Че не да запомни до днеска никой
тоз гроб, от който ти пак би извикал:

„Народе ?????” – с четири въпросителни.
С които отново би запитал ни:
„Защо да пораснеш тъй не успяваш,
а...все детенце невръстно оставаш????...”

11.02. 2019 г. 17.27 ч.
Русе

ДА Е СВОБОДЕН НЕ СМЕЕ

Едно бесило черно в София стърчеше.
Най-ярката звезда в небето ни гореше.
Туй твоята звезда, Апостоле, ли беше?
Не знам. Но, сигурен съм, ти към нас вървеше.

Отдавна бе. Но ти към нас безспир пътуваш.
Това го правеше откакто съществуваш.
Към мъките вървиш и гласовете чуваш.
И винаги помагаш ни, и все добруваш.

Но вслуша ли се някой във твоя бодър глас?
Да ни спасиш успя ли ти от самите нас?
От оня тъй неистов, към богатството, бяс,
погубил не един народ със своята власт?

Успя ли ти, „Народе????”, да ни питаш смело,
че само твое не е, а и наше дело?
Че щом пред нас дошъл, застанал си начело,
то значи истината, с теб, ни е повела.

С „Народе????”, обаче, тъжно ни питаш и днес,
какъв ли преследваме вреден ни интерес,
че сочим богатството си само за прогрес,
а своята душа губим във робство и стрес?

Но злата си песен и днес зимата пее.
И вятър в душите ни бесило ветрее.
Народът, все тъй, грабен и тъпкан, немее.
Да е свободен вечно желае, ...не смее...

14.01.2021 г. 17.17 ч.

Русе

СЛЕДСМЪРТНО ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Вчера ти, Дяконе, беше ми писал,
как пак те бесили и празнували.
Днеска, пък, отговор съм ти донесъл.
Смърт и живот, питам, пара струват ли?

Щом без пари се отнемат и дават.
Само в богатство се дните измерват.
Злоба и грях се чрез тях поощряват.
Камък са думите, да се замерват.

Словото, мъртво, се в кръсък разлива.
Гняв във душата и скръб във сърцето.
Милата, родна Родина загива.
Няма покой и за теб на небето.

Как да те питам и как да завърша?
Стана, Апостоле, тежко и тука.
Твоя хатър без да искам да скърша,
казвам, за тебе никой не му пука.

Всеки си гледа и хала, и кяра.
Никого твоята смърт не вълнува.
Няма насищане и няма мяра.
Туй е човекът. Догде съществува.

Все към земята го дяволът дърпа.
Той към небето ръце е разтворил.
Иска му се на луната със сърпа
дрехата небесна в миг да разпори.

И да политне над нея нагоре.
Даже и там да превземе, що има.
С Господ, като дявол, иска да спори.
Всяка мечта да е осъществима.

Нищо не спира беса сатанински.
Само да има той и да получи
е стремежът му така животински.
Не ти, Апостоле, тъй си го учил!...

7.02.2022 г. 17.17 ч.

8.02.2022 г. 1.01 ч.

Русе

ОТ ВЕЧНОСТТА ПОНЕСЕН

(18.06.2022 г. – 185 г. от рождението на В. Левски – 1837 г.; 19.02.2022 г. – 149 г. от обесването на В. Левски – 1873 г.)

Сто осемдесет и пет си вече.
Много вино и вода изтече.
И сега си същият, човече.
От народа си не се отрече.

Колко ли бури още ще минем?
Мътни потоци с гняв ще преминем.
И ще заминем. И ще загинем.
Пак ли със тебе ще се разминем?

Ти си небето. Но на земята.
Ти си икона. Чиста и свята.
Здравата връзка между два свята.
Теб за светец и Господ те смята.

Тука роден си, тука оставаш.
Свойта България не оставяш.
Българско име други не даваш.
Винаги ще ни освобождаваш.

Чужди, от свои, от себе дори.
Твоето име света покори.
Даже и Господ Ти се поклони.
Цялата Вселена побългари.

Но отминаваш, тъжен и бледен.
Словото твое щит е последен.
Чезнеш в тъмата, лъч си безследен.
Вик на герой от битка, победен.

Днеска роден си, утре обесен.
Звънва след тебе Ботевска песен.
О, майко моя, твоят небесен
син е от Вечност вече понесен.

21.01.2022г. 7.07 ч.
Русе

С ЛЮБОВ ДО СВОБОДАТА

Нагоре само ти вървеше.
Макар да бе отдавна на върха.
Но нашата душа държеше,
детенце, както майка, за ръка.

И след бесилото не спираш
нагоре да ни караш да вървим.
Бореца в нас да провокираш.
Но първо себе си да победим.

Да извървим и ние пътя,
по който до върха достигна ти.
Но не със злоба, с ум размътен.
С любов към Свободата се лети!

20.08.2021 г. 7.07 ч.
Русе

ДОКОСНАТИ ОТ БОГА

Всеки българин е Левски.
Всеки Левски – България.
А по приказните фрески
в църквичите и олтара

много виждащи видели
Дякона как в тях се крие.
Пътища безброй вървели,
Него как да го открием?

Че го носим във сърцето.
Ние Той сме. Той е ние.
Винаги сме там, където
нещо във гърдите бие.

Да описва се не може.
Нито пък да се достигне.
Образ чуден, невъзможен.
Тук е само, догде мигнеш.

Всеки Той от нас е после.
Българин, защото все е.
Само Бог да Го докосне
може. И да Го възпее!...

1.02.2022 г. 17.17 ч.
Русе

С ЛЕВСКИ НОВАТА БЪЛГАРИЯ

ЛЕВСКИ, БЪЛГАРИН, БЪЛГАРИЯ.

Три са думи, а слово едно.
Колкото и да ги повтаряш,
мисъл имаш само за “дано”.

Тъй дано в едно да живеят.
В скръб и радост заедно вървят.
С песните си да ги възпеят
тез, които ще ги наследят.

Нека да няма злоба след тях.
Кървави думи и нищета.
Само любов и обич без грях,
вечна, за тях, е наша мечта.

А, кога отечество станат
три/единните тези слова,
всички мъки ще да престанат.
НОВА БЪЛГАРИЯ Е ТОВА!...

2.02.2022 г. 1.11 ч.

Русе

ПРЕГРЪДКАТА

Колко бе светло по жътва, когато
ярка звезда в Карлово се извиси.
Беше навеки въже прокълнато
в лютата зима на кола да виси.

Синьо, единствено, само небето.
Тука очите ти също остават.
Пътят ти води за там, накъдето
с майки юнаци за смърт се прощават.

Другото, всичко, е приказка само.
В жега ли или в студ, все същото.
Твоят един син, Българийо, тамо,
и от въжето, още прегръща те!

17.12.2021 г. 20.39 ч.
Обретеник

КАК КАТО ТЕБ ДА УСПЕЕМ

От сините очи светлина струи.
Пред мен като икона днеска стоиш.
Във въздуха горещ свобода трепти.
А всичко в едно – това си само ти.

Със лъвски скок политаш в небесата.
Прохладен вятър духва над земята.
И сбъдваш днес на хората мечтата –
засищаш им със свобода душата.

Апостол вечно ти за нас оставаш.
Звезда Зорница, сякаш, тук изгряваш.
И робските сърца ти все ще сгряваш
със светлината си, коя им даваш...

И ставаш ти за нас икона съща,
сърцата ни, която все прегръщат.
Където и да си, при нас се връщаш.
Ти родна, бащина, за нас, си къща!...

Ти все „Свобода или смърт!“ ще зовеш.
И пример със себе си ще ни дадеш.
Обесен, макар, ти вечно живееш.
Светецо, как като теб да успеем?...

12.02.2019 г. 11.11 ч.
Русе

СМЪРТ СЕ САМО ПОМЕНУВА

Ти, който времето обърна
и каза ни, че то е в нас,
за ро/дина смъртта прегърна,
къде си в този светъл час?

Когато Левски пак празнува
родината наша днешна.
Тя с теб отново се сбогува.
С душата твоя безгрешна.

И на бесило праща те пак.
Отново смърт да празнува.
Дойде туй време, да сториш знак –
смъртта се само поменува.

Но сигурно и днес са прави,
смъртта ти щом отпразнуват.
Републиката им се нрави.
И с право те си пируват.

Затуй, Апостоле, днес плача.
За стъпканите идеали.
Пред гроба ти аз коленича.
За твоята душа свещ паля...

15.02.2017 г. 7.31 ч.
Русе

НЕ ИСКАМ ДА СЪМ НИКАКЪВ РОБ

Няколко кичура буйна коса.
Старо тефтерче с огнени слова:
„Няма да съм турски, никакъв роб.
Същото искам за милий си род.”

Само това Апостолът завеща.
Нашият мъдър, грижовен баща.
На несметно богатство с цена е.
Никой не иска туй днес да го знае.

Само вятърът тръните гони.
Нейде в полето...И по балкони...
Плачат жените, пищят децата...
А народът пак...плаща цената...

21.04.2017 г. 10.31 ч.
Русе

РАЗГОВОР С ВРЕМЕТО

И пак съм в Карлово. В най-българския дом.
Загрижен, аз, коленичил, пак те питам:
„Ти, най-българският, който тук си родом,
защо днес децата ни оттук отлитат?

Защо във плета цървула си заплете,
когато лъвски скок винаги си правил?
На зло във паяжина как се оплете
народът ни, и за теб дори забравил?

Защо нямаш гроб, а с гробове е пълно?
И се зовем свободни, а е роб Духът?
Как някога за свобода ни ти кълна,
а с робство и злоба днес пълен е света?...”.

Че можеш знам, но сега не отговаряй.
То отговора времето ще ни даде.
Апостоле, с него първо разговаряй.
Че казал си – то в нас...и ние в него...Сме!!!

21.04.2017 г. 11.33 ч.
Русе

КОПНЕЖ ПО ЛЕВСКИ

Ти си, който учеше ни смело
на борба и смърт, народно дело.
Щом без страх увисна на въжето,
в песни вечни те възпя поетът.

Вечно името ти се прослави.
Никой няма да те забрави.
Но със кичур рус, с очите сини,
ти от нас, обесен, си замина.

Само гарван грозно над полето
плачеше за тебе, за момчето,
що народа щеше да пробуди,
и далеч тирана да прокуди.

Но покълна в народната душа
семето, с кое я кле за борба.
С кръв тя свободата извоюва.
С робството си черно се сбогува.

Ала вятър днес, кога повее,
в мелница румънска, чувам, пее,
рус и синеок, някакъв, младеж...
А из въздуха носи се...копнеж...

13.03.2018 г. 8.19 ч.
Русе

ЛИЦЕ НА СВОБОДА

Към нас ли ти пътуваш?
Или към тебе ние?
И още съществуаш,
но как да те открием?

Че времето без дия
минава през душата.
Следи от Теб намирам
в лика на Свободата.

Единствено при него
очите ти небе са.
Как Времето да спре го
да литне в небесата?!...

6.02.2020 г. 9.19 ч.
Русе

С АПОСТОЛА ВЪВ ВИСИНИТЕ СИНИ

Ти кръст и чест си. И надежда.
Всяко българско си ти лице.
А свободата се оглежда,
с теб, във всенародното сърце.

Само там, че може да съзре
българинът свободата си.
Със цвета на синьото небе
да погледне през очите ти.

Синьо небе, синя надежда.
Синьо щастие, сини мечти.
Тази синева ни отвежда,
с тебе, в най-сините висини.

25.01.2021 г. 17.17 ч.
Русе

НА ВЕЧНОСТТА ПО СИНЯТА ПЪТЕКА

По сините пътеки на очите ти
и днес не спирам да вървя и питам те:
Ти, който бори се за чест и свобода,
защо за годеница си избра смъртта?

Защо и страдащата българска душа
единствено с “Народе???” слово назова?
А с тези, душата стряскащи въпроси,
за нас свобода ли духовна изпроси?

Защо без гроб си, а пълно е с гробове?
Където дремят милите, родни скотове.
А твоят Дух, разкъсван, тука се мята,
без място свое в небето и земята.

Дошъл бе да ни изкупиш греховете.
И да прогониш от смъртта страховете.
Ала синя пътека само остана
по пътя твой от “Разпни го!” до “Осанна!”.

6.02.2020 г. 11.11 ч.
Русе

АКРОСТИХ-1 – ВАСИЛ ЛЕВСКИИ

Все нагоре ти вървеше.
А върха достигнал беше.
Само път към свободата
Искаше ти за душата.

Лъвски скок като направи,
Литна ти, но не забрави
Есен, че след лято идва,
Всичко кацнало, че литва.

С тази мисъл във главата
Крачеше към свободата.
И над Българско тогава
Идва месец и изгрява.

20.02.2022 г. 4.49 ч.
Обретеник

АКРОСТИХ-2 – ВАСИЛ ИВАНОВ

Л (ЕВСКИ)

Вечен тука ти оставаш.
А на нас свобо/да даваш.
Само с Левски във душата
Има българин цената.

Лъвски скок като направи
И пред Бога се изправи,
Врѳх достигнал беше вече,
А борбата не отрече.

Нови пътища свободни
Още диреше, народни.
В името на свободата
ЛЕВСКИ даде си душата.

20.02.2022 г. 6.07 ч.
Обретеник

С ВЯРАТА НАРОДЕ!!!!

(185 години от рождението на В. Левски)

И пак сме заедно – ТОЙ и ние. Ние – все помалки и все по-объркани. ТОЙ – все по-мъдър, по-силен, по-смел.

Защото всяка година на 19 февруари ТОЙ умира, а на 18 юли отново се ражда за нас. И така е от 149 и 185, вече, години. Сигурно ще бъде същото и след още толкова. А изтичащото между тези две дати време винаги е белязвало шанса на живота между раждането и смъртта, шанса на Възкресението. Както за ЛЕВСКИ, така и за народа, от когото се роди, отгледа и за когото мъченически намери смъртта си.

Трудно ни е и още по-трудно ще става за нас с безсилието на думите да оживяваме на всеки 18 юли надеждите и разочарованията и да вадим на длан душата народна пред самия НЕГО.

Защото какво беше и какво ни остана от АПОСТОЛА, ако не надеждата, че ТОЙ е бил като нас и ние можем да станем като НЕГО.

А и какво друго е ЛЕВСКИ, ако не самият НАРОД?! Неговите грешки и поуки, страданието и свободолюбието му, търпението и победата. ИСТИНАТА!

Но, всъщност, дали се е раждал и дали е умирал АПОСТОЛА? Дали го е имало или го измислихме, за да оневиним нашите слабости и да ни стане пропуск към световите на СВЕТЛИНАТА?

Защото в реалните измерения на неговия земен живот ТОЙ беше мечтата, упованието и надеждата, а след тях – ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ СВЕТЕЦ!

Звездата на АПОСТОЛА разсече родното небе и сиянието ѝ остана в българската душа, защото всички носеха светлината ѝ в себе си, защото я очакваха и желяха.

Много звезди след НЕГО светваха и угасваха, но едва ли някоя вече ще бъде СЛЪНЦЕ. Тъй като СЛЪНЦЕТО е едно. И една е БЪЛГАРИЯ.

ЛЕВСКИ споходи народната душа не защото ГОСПОД я бе изоставил, а защото бе слязъл да се слее с нея и да укрепи вярата ѝ в НЕГОВОТО могъщество. ТОЙ бе и остана наградата за търпеливото ѝ мъченичество. ТОЙ бе олтара, намерен у него от народа му.

Разбиран или не, приетан или отхвърлян, ТОЙ присъстваше в народното съзнание, и така ще е винаги, като неумолима и властна съдба, като зов, като надежда.

Само у НЕГО ПРИРОДАТА отрази лицето си и ни откри крайчеца на огледалото, за да види, който умее, как е велика и колко е трудно да стигнем до НЕЯ.

ЛЕВСКИ беше и ще остане завинаги горещата жажда на българина да разбере и обясни себе си. Като такъв ГО прие и народът му. Не като мит, не като легенда, а като сам ГОСПОД – винаги

чист и еднакъв, винаги всичко умеещ и непроменящ се.

И точно затуй му зададе въпросите, чиито отговори отдавна сам знаеше: „Какво видя, АПОСТОЛЕ, в развързаната върва на цървула си, прелитайки лъвски над Къкринския плет?

Видя ли колко тънка е чертата между робството и свободата? Чу ли шепота на времето, което ни изяжда и улови ли мириса на нравите на времето? Вслуша ли се в левското си сърце, чиито удари не можеше да укротиш в гърдите си?

Видя ли, че и очите на предателя са човешки? Разбра ли, че и най-чистата идея – стане ли, омърсява се? Умори ли се от пътищата към никъде? И от мръсотията на никаквите човеци, на които правилно зададе отговора-въпрос ”Народе????”, така:

ОТГОВОР – НАРОДЕ????

Думата – само една.

Четири – въпросите.

Както една е душа.

Четири – посоките.

Тъй ти своята душа

на четири разкъса.

Но народът не разбра,

че връзката с теб скъса.

И в бесилото славно –
хем блясък, срам и позор,
втрещен, свършваше бавно.
С тебе умря повторно.

Стават Слово въпроси.
Мъртво е словото с тях.
Кръста народът носи,
мъртъв с въпроси от грях.

Отговора – Народе????,
е на всички въпроси.
Него Синът ти горд е,
че за тебе изпроси.

И продължи разговора си с НЕГО все така дружески: „ТВОЯТА свобода отдавна бе истинска, но истината за свободата мъчно отиваше до хората. Не защото я не искаха, а понеже ги бе страх от нея. Защото трябваше да понесат отговорността да бъдат свободни. Не ги упрекна, защото бяха роби. А можеха ли робите да отговарят? Ти никога не грешеше. А дали сега право постъпи, АПОСТОЛЕ? И дали ще те познаем? ДО КРАЙ?!...И да те видим и попитаме...С ВЯРАТА НА УДИВИТЕЛНИТЕ!!!!...:

Кой си ти? Нима си този от портрета на стената? Със сините като небе очи? И с оня трепет ли в душата, изплакващ майка и родина? Или си паметник от камък, покрит с мъртви букети? Не си ли ти вълшебен замък, който свети в тъмните гори? В заря не искаш да блестиш. Във рими, казваш, ти е неудобно. Не се живее с тебе лесно.

И мразиш словото надгробно. Без гроб, че ти си, а писмата не може никой да загрови. Платил с излишъци цената, оплакваш братята си роби, че все такива си остават. Напразна твойта смърт ли беше?

Разбираш ги и им прощаваш. Но само ти сред тях блестеше. Затуй навярно днес е нужно с очи различни да погледнем към тебе ние и задружно от твоите мъдрости да загребем. И не да питаме какво си, а твоите писма да прочетем. Да вникнем в тебе целия и да се опитаме да разберем що за същество си. Но само с мъдрост и разумно, със твойта сила, с твойта воля, в живота да пристъпим умно, на Бога, след като се молим.

Да бъдем бодри, да се борим, Духът ни нека е свободен. Душата си да не затворим, а целият ни труд да бъде всенароден. Със бистър ум, с гореща вяра, “Народе!!!!”, че сме, да отвърнем. А своята съдба, без изневяра, в живот щастлив да преобърнем.

А ти в тефтерчето, тогава, ще махнеш въпросителните. Народ, какъвто подобава, да станем...Но вече - с удивителните си, НАРОДЕ!!!!...

7.02.2022 г. 14.43 ч.

Русе

II. БЪЛГАРИН

ГЕРОЯТ ПАМЕТЕН НА ШИПКА

На Пеньо Бомбето, построил паметника на Шипка, но не поканен на неговото откриване на 26.08.1934 г.

И днеска паметникът гордо се белее.
Един човек с бомбе под него сълзи лее.
Че в студ и мраз, със кръв и пот го бе издигнал,
но него да открие той не бе постигнал.

Роден в търговишкото китно село Дралфа,
на Кольо Фичето в труда достоен калфа,
той рано в занаята си напредва славно,
макар в живота всичко да постига плавно.

И помни опълченеца разплакан още,
как моли го със старческия глас немощен:
Построй го, младо, във тоз окоп кръвта си аз
пролях пред българския светъл иконостас.

Тук нека паметник величествен да има,
където българинът би се и загина.
Със кръв изкупи свободата драгоценна.
В престола на свободните народи седна.

Тодор Билчев

Народе!!!!

Тогаз запретна Пеньо ризени ръкави.
И сграбчи камъка във мишците корави.
Макар и трудно, той паметника построи.
До нас дошъл, с величие над всичко стои.

Бомбето си само създателят му свали.
Дойде и поклони се пред своя труд велик.
От всичките един под паметника бе той.
Единственият, забравен паметен герой!..

15.02.2022 г. 11.11 ч. Русе

Пеньо Бомбето - строителят на Паметника на свободата на Шипка

Тържествено откриване на Паметника на свободата на 26 август 1934 година.

ВЕТЕРАНЪТ НА ЖИВОТА

Той беше ветеран. Но и столетник.
И кръстовете носеше си гордо –
за храбростта от битките заветни
и на живота, че е още бодър.

Към края, сам, той крачеше уверен.
Спечелил всички битки, но с живота
сражаваше се в своя бой последен,
с присъдата си, вечно доживотна.

И както ветеран бе от войната,
такъв и на живота беше станал.
Не губят си със времето цената
борците срещу злото. Те остават.

2.09.2021 г. 8.47 ч.

Банкя – Санаториум на ВМА

Току-що изпратих от Санаториума в Банкя 100-годишния ветеран дядо Кольо – Николай Иванов Георгиев, тракийски българин от Ямболско, живеещ в София, за когото написах и това стихотворение. Нека да е жив още 100 години.

ПРОГНОЗА БЪЛГАРИН

Не може българин да се прогнозира.
Дори да умира, не се ваксинира.
Когато подозира, него избира.
Дори да преяде, да краде не спира.

Макар да гладува, той пак не гласува.
Дори да е добре, не спира да псува.
И никой да го не ще, все глас купува.
Дори, когато мизерува – пирува.

И както глътна днес листа от хартия,
тъй утре ще прави друга щуротия.
Да бъдеш българин, навред е магия.
Не може никой да предскаже фурия!...

13.11.2021 г. 9.09 ч.

Обретеник

15.11.2021 г. 7.07 ч.

Русе

ПАСТИРИТЕ

Към пътя си пътеката изгубиха
пастирите, които диреха вода
за стадото, което пък погубиха
в стремежа си да го избавят от смъртта.

И тъй, в самите себе си залутани,
водачите за сламката се хванаха.
Във дебри на съмнение забутани,
пастирите без стадо те останаха.

17.11.2021 г. 5.55 ч.

Русе

БОГАТИТЕ

Горко на бедните, които имат
пари единствено в света. И само.
Най-бедни са, защото друго нямат.
Такъв бедняк да си дори е срамно.

Преливащите от любов, блажени.
Богатите с приятели и щедрост.
От всички, тез богатства най са цени.
А още и любов, ранена с мъдрост.

7.12.2021 г. 12.03 ч.
Русе

ПО ПЪТЯ САМ

По пътя си трънлив се движи всеки.
По българския път, живот наречен,
върви си българинът и навеки
това да прави той ще е обречен.

Но правилния път изгубен днес е.
Към него и пътека няма даже.
Не спира се животът и тече си.
Той пътя твой не може да покаже.

Че всеки сам пътеката към него
избира и по нея смело крачи.
Загърбил даже собственото его,
човекът сам на върхове се качва.

А българинът сам си е отдавна.
И сам той пътищата си намира.
Не ще заглъхне българската слава,
че тя сама съдбата си избира.

9.12.2021 г. 7.17 ч.

Русе

КЛЕТВАТА ПРОКЛЯТИЕ

Със клетва се кълнат народните избраници,
войниците, събратята, за човешка вяруност.
Проклинат се със клетва злодеи, измамници,
потъпкали морала, достойнство и почтеност.

Дали кълнат се родните наши депутати
или проклинат се тогава те, като кълнат?
Заклеват се единствено за тлъсти заплати.
Взаимно после започват и да се проклинат.

Че клетва дали са такава пред народа си –
законите да пазят, гледат интересите.
Но, само че на себе си, лобито, рода си.
И затова проклинат се със клетвата си те.

9.12.2021 г. 13.13 ч.

Русе

ПРЕЗРЕНИЕ

Маскирани, стресирани,
дори манипулирани,
от друг експлоатирани,
ограбени, обирани.

Маркирани, шокирани,
дори пенсионирани,
за вестник абонирани,
и пак фалшифицирани.

Групирани, класирани
и всички ваксинирани,
конституционирани,
дори сертифицирани.

Ний, най-дисциплинирани
и всички дипломирани,
от все организирани
и много информирани.

Така сме програмирани.
Във къщи сме блокирани.
Но гневно констатираме,
че можем да избираме.

Пресирани, дрогирани,
но само не маскирани,
не щем да ви избираме,
защото ви презираме.

9.12.2021 г. 15.51 ч.

Русе

III. БЪЛГАРИЯ

НАЙ-БЪЛГАРСКАТА ЕВРОПЕЙСКА РЕКА

Дунавът влачи през тъмни усои
спомен от битки, съдби на герои.
Кораб с история, лица с имена.
Смъртни родени. Живи за Вечността.

Тук се преплитат любов и омраза.
Страсти греховни, със що ни наказва
Господ, вземат и тук пред друг преднина.
Сменя се тъмнината от светлина.

Изгреви пламват и залези гаснат.
Тука мечтите единствено раснат.
Идва Отгоре, тече към Вечността.
Най-българската европейска река.

24.07.2020 г. 0.09 ч.
Русе

БЪЛГАРИЯ 2020 – ПЕЙЗАЖ

Порутени стени. Във пламъци
изгарящи полета и гори.
Със маски хората, с тъга в очи.
Това България е в тези дни.

Със зрял, за бра/не, слънчоглед сега
отново греят родните поля.
Но вред витаят мъката, скръбта.
България умира, господо!

13.08.2020 г. 12.25 ч.

Червен бряг

ЛЮБОВТА БЪЛГАРЯ

Малка, сгушена къщурка
сред зелените дървета.
Сякаш писана е хурка,
мама, с що преде в антрето.

Най-далеч от други къщи.
От дървета и от хора.
Бяла лястовица съща,
кацнала наврѣх на бора.

Никой вкъщи не живее.
Няма хора и край нея.
Птичката дори не пее.
Нощем и звезди не греят.

Тази къщичка една е.
И такава друга няма.
Всеки в нея ще познае
обич българска. Голяма!

29.08.2021 г. 15.35 ч.

Автобус Благоевград – София – разклон за с.
Старо село

СРЕДИ БАНСКО

Облаци Пирина гаят.
И го от очите крият.
Даже и звезди му свалят.
Заедно да си играят.

А над Банска Бандерица,
над Тодорка и над Вихрен,
стройно тропат ръченица,
огнен танц дори завихрят.

В Банско пък Неофит Рилски
стих да пише учи Кольо.
И за верата, на бански,
му предава цяло школо.

Гоце, Дамето, Сандански,
сите макета комити,
песни пеят среди Банско
под байраци, в пръст побити.

Носи се Духът свободен
над Пиринските усои.
Жив е тук Духът народен.
И над злото ще устои.

31.08.2021 г. 7.07 ч.
Банско

БАБИНАТА ПРИКАЗКА

Къщи без хора. Училища без деца.
И обезлюдени градове и села.
Майка България сега е такава.
Има ли на света подобна държава?

Няма ги хората, но тук са колите.
Липсват децата, но не и градините.
А пък природата – бабина приказка.
Няма държава от тази по-приказна!

Тук се родих и продължавам. Оставам.
Майка България с никой не сменявам.
Няма по-мила от бащината стряха.
Всичките ни надежди в нея изтляха.

16.09.2021 г. 11.33 – 12.15 – 12 33 ч.
с. Трем – с. Ушинци – с. Киченица – с автобус

В КРАЯ НА ЗЕЛЕНИТЕ ПОЛЯ НА РОДНИЯ БЕЗКРАЙ

Те нямат начало и край.
И вечни са в този безкрай.
Живи от корен до върха,
гдето и птиченце пърха.

А пък тревата пробива
гнило листо на коприва.
И над света се провиква
семка, кълнила, от тиква.

Троскот лази по земята,
плъзнал се към красотата.
От слънчогледова пита
слънце към Бога излита.

Жълт синап молитва пее.
С поглед за света копнее.
Тича в бързея водата
с песен звънка към реката.

Мъничка мушичка бръмка,
сгушена под синя трънка.
Над зелените поляни
свири щурчо от зарана.

Медена пчела тогава
в семка цвета пресъздава.
Става прекрасно от нищо.
Нежно, омайно и чисто.

Всичко е така красиво!
Родно, безгранично, живо.
Тук, в безкрая на полята,
вечна, свята е душата.

Но човекът се явява.
Край безкраят вечен става.
Че крадецът и подлецът
тук на всичко са венецът.

Пък поляните зелени
в кръв са вече оцветени.
Китната, добра родина
много скоро се спомина.

А отечеството мило
чуждо гражданство добило.
Някаква държава крета
на абсурда под секрета.

Толкоз робства преживели,
как след туй ще бъдем цели?
Че на свободата роби
в този цирк сме, безподобен.

Българското звънко слово
днес не е парче олово,
дето врагове сразява,
знаме шипченско развява.

Свива се във тишината.
Гробищно мълчи устата.
Слово агарянско, ромско,
днес вещае му погрома.

А зелените поляни
в тръни чезнат... Неорани...
Черни гарвани чертаят
на Безкрая светъл... края...

21.12.2021 г. 3.33 ч. Русе

22.12.2021 г. 15.15 ч. Русе

НА РОДИНАТА МИ ИМЕТО

Само кучета вият на село.
Циганска музика бясно бучи.
Мракът навел е саждено чело.
Скръб във гърдите, стаена, гълчи.

Ала дълбоко, нейде из мрака,
някаква песен, шептяща, звучи.
Гарван програчи, изкряка сврака.
Розов, денят пак отвори очи.

С клонка маслинова на небето
гълъб бял рисува свободата.
Родни поля, Балкана, морето.
Там, където сияй ми душата.

Огнен танц завихря над жарава.
Ври сърце хайдушко във гърдите.
Бяла самодива из дъбрава
слънце плисва на юнак в очите.

Златно жито Добруджа люлее.
Дунава войводи преминават.
Горд Балкан бунтовна песен пее.
Майки се със синове прощават.

Гълъбът не спира, кръг извиа.
Клонката потапя във сърцето.
Сякаш сок малинов се излива
слънцето, изтекло от морето.

С чудни багри шари той платното.
Вятъра, вълните, тишината
ги изписва като песен, с ноти.
А отечество твори с крилата.

И изгрява над глави, в простора,
най-неповторимата картина.
Гълъбът размахва ни пред взора
името на моята родина.

5.01.2022 г. 14.31 ч.
Русе

ОТЕЧЕСТВО

В тебе родих се. По китни поляни,
морен, Духът ми душата избра ми.
Двамата бяхме със обич призвани,
мило отечество гордо да браним.

Ти си любов. Ти болка си, стенеща.
И среднощно монашеско бдение.
Огнено слово и дума гореща,
вечно със себе само граничеща.

Птица в небето си ти, устремена,
с изстрел зловец в сърце устрелена.
Ти си молитва и цяла Вселена.
Бистра роса по тревица зелена.

Плаха сълзица в око на кошута.
Песен юнашка, от робите чута.
Сгушено бебе на майка във скута.
Селска красавица, в цял свят прочута.

Ти от Отца си. Отец си. И Сина.
По те милея от Райска градина.
Никъде няма отгук да замина.
Мое Отечество си. До Амина!

25.01.2022 г. 15.15 ч.
Русе

РОДИНА?

Какво е моята родина?
От Рай Божествена картина?
А щом от род тя произлиза,
не е ли шарената риза,

с която кичеше се баба
и с нея дядо ми я грабна?
Дали е онзи нежен шепот
на майчиния огнен трепет,

когато в люлката те гали
и него в тебе ще разпали?
Или е тропот на копита
в душа, от битките разбита,

завинаги в сърцето спряла
и никога не те предала?
Тя синьото небе е в тебе.
Земята, в що ще те погребат.

Родината е всичко. Нищо.
Поточе в планината. Чисто.
В очите майчини сълзата,
скръбта събрала на земята.

Ветреца нежен в равнината.
Снега искрящ във планината.
Звука на песента народна.
Копнежа на душа свободна.

Дима на бащино огнище.
След жътва пламнало стърнище.
Спокойствието, тишината
на златни ниви сред полята.

На славей трелите вълшебни.
Омая в билките лечебни.
Че българин да бъдеш чест е.
За кой ли туй родина днес е?

8.12.2021 г. 13.13 ч.
Русе

БЪЛГАРИЯ ЧИСТА И СВЯТА

Какво си ти? Отечество? Родина?
Във снежна планина от крак пъртина?
Сълза на майка, капнала на скрина,
в що къта дар за сватба, от коприна?

На Добруджа снагата позлатена?
На Пирина усмивката зелена?
С Орфеев плам Родопа пременена?
Край извор белоногата родена?

От Дунава изтичаш във морето.
На Странджа нестинарска във сърцето.
И носиш в себе си докрай детето,
с което се представяш на небето.

Но днес, в несретен клошар превърната,
стоиш, с лице към Бога обърната,
очакваща децата да се върнат
и някой най-подир да те прегърне.

И тъй, разпънала в ръце душата,
си кръст, побит в сърцето на земята.
А тя върти се, без да те пресмята,
че Ти България си. Чиста! Свята!

26.01.2022 г.15.05 ч.
Русе

ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ

Тодор Билчев е роден на 18.04.1956 г. в Русе, но детските и юношеските му години преминават в с. Обретенник. Завършва „Българска филология“ във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ през 1981 г. От 1986 г. до 2020 г. работи в Държавен архив – Русе. В момента е пенсионер.

Издад е 90, предимно документални и исторически, книги, между които „Филип Тотю – личност, дейност, документи“ – 1990; „An Eastern orthodox Community During the Tansimat (Dokuments froma Register of the Bulgarien Sositu in Ruse. 1860 – 1872). Източноправославната общност по време на Танзимата (Документи от регистрите на Българската община в Русе. 1860 – 1872 г.)“ – Токио, 1997; „Захари Стоянов – редактор и издател“ – 1999; „Иваница Ангелов Иванов – съзаклятник и банкер. Биографичен очерк.“ – 2002; „Обретенският духовен хранител. 75 г. читалище “Хр. Ботев” – с. Обретенник, Русенско“ – 2003; „Батин“ – 2003; „Обретенският храм на просветата. 135 г. училище “П.Р.Славейков” – с. Обретенник, Русенско“ – 2005; „Епископ Андрей Велички – митрополит Андрей Нюйоркски. 1928 – 1972 г.“ – 2007; „Варненски и Преславски Симеон. Биография.“ – 2007; „55 г. Държавен архив – Русе (юбилеен сборник).“ – 2007; „Добруджа и Ньойският договор. 1917 – 1919 г.“ – 2009; „Обретенският духовен храм “Света Троица”“ – 2010; „Поп Дошо“ – 2010; „Хранител на памет и дух. 60 г. ДА – Русе“ – 2012 „Духовни спомени. Иван Коларов. Кънчо Бакалов“ – 2014; „Цанка Илиева – спомен и реалност за Обретенник“ – 2014; „Горно Абланово“ – 2014 и др. Публикувал е над 100 научни съобщения, над 2000 научнопопулярни статии в специализирани научни издания, местни и централни вестници и списания, а също така 539 стихотворения и няколко десетки разказа, есета, импресии и др. във вестниците „Дунавска правда“, „Любородие“, „Златаришки пламък“, „Форум“, „Дума“, „Ретро“, „Трета възраст“, „Минаха години“, „Клуб 100“, „Златна

възраст", "Стършел", сп. „Брод“, „Издател“, литературните сборници на русенския клон на Съюза на свободните писатели „Крайречни гласове“ – 2017 г. и „Молитва“ – 2018 г., алманах „Нова българска литература“ – 2017 и 2018 г., антология на ССП „Графити“ – 2018 г. и др. Носител на втора награда за очерк в конкурса на в. „Дунавски фар“ – Русе от 13.07.1990 г. Лауреат на националната литературна награда „Светлоструй“ за документалистика, връчена му на 18.05.1995 г. в с. Шръклево от поетите Йосиф Петров и Иван Цанев. Лауреат на Националния хумористичен конкурс „Вятърничави истории“ – 2017 г. и 2018 г. със стихотворенията Винцето последно и Неелектронно, на Националния конкурс за християнска творба „Де е Витлеем?“ – 2017 г. на Асоциацията за насърчаване на християнското художествено слово, където е удостоен с грамота за „открояваща се художествена творба“ за стихотворенията му Светлина от Рая, Свята нощ и Новият Витлеем, на Шестия и Седмия международен национален конкурс за хумор и сатира „Голямата къща на мъдрите хора – Асеновград 2018 и 2019 г.“ за стихотворенията "За прогонения от душите вълк" и "Разочарование" за 2018 г. и "Аб нихило нихил фит – От нищото нищо не става", "Смях на гарван" и "Винцето добро от Рая" за 2019 г., и на Втория национален конкурс "13 черни котки" – 2018 г. за стихотворението "Котешка любов", като целия раздел Поезия в изданията за конкурса Алманах е озаглавен със стих от неговото стихотворение – Че котка съм бил преди, подозирам.. Носител на Втора награда от Националния литературен конкурс "140 г. от Освобождението на България от турско робство – София 2018 г." за книгата му "Поборникът Иванница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи – 1863 – 1939 г.". Номиниран на Втория национален конкурс "Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет" и включен в сборника "Лъчезарни сонети 2019". Носител на специалната награда за цялостно участие в конкурса "120 г. Славянско дружество" – София – 2019 г. Включен в поетичния сборник "Листопад на спомените". Варна, 2019 от едноименния конкурс със стихотворението „Завръщане

мечта". Класиран на трето място в поетичния конкурс „Созопол – настояще и бъдеще“. Созопол, 2021 г. за стихотворението „Врѣхляляло щастие с любов“. Отличен с диплом и поощрителна награда на Националния поетичен конкурс „Хоризонти на любовта“. Попово, 2021 г. за стихотворенията му „Лоза на любовта“, „Аз...ами ти?“ и „Обичам ти ли каза?“, а в поздравителния адрес организаторите са написали: „Респектирани от искреността на Вашето творчество, ние, ...изразяваме дълбоката си увереност в силата и таланта на поетичното Ви перо. Убедени сме, че хората от Вашата местна общност ще оценят по достойнство участието Ви в съвременния литературен живот и светлината, която внасяте със стиховете си в забързаните ни делници“.

Лауреат на Петнадесетия национален литературен конкурс за поезия „Биньо Иванов“ – Кюстендил – 2021 г. и награден с диплом за класираното му стихотворение „Върхове на любовта“. Както и на Националния поетичен конкурс „Новият Добри Чинтулов“ – Пловдив – 2021 г., където е класиран, след гласуване от публиката, на второ място в своята група за стихотворението му „Българска космическа следа“, с което участва в националния рецитал на 29.08.2021 г. пред Народния театър в София и по него е написана музика за песен. А есето му „И кръст, и Голгота или името на Вечността“ е отличено на Националния конкурс за есе „Ботевият път към безсмъртието“ – Козлодуй, 2021 г. с грамота, връчена му от кмета Маринела Николова и председателя на ОбС – Козлодуй Николка Тодорова.

Двадесет и едно сатирични стихотворения, афоризми и миниатюри на Т. Билчев са включени в електронното издание „XIV Национален конкурс за хумор и сатира“. Кубрат, 2020, с.356 – 362.

А двете му стихотворения „На Бога паднало детето“ и „Морски влакове“ са отличени с грамота за успешно представяне в XI-тия Национален конкурс за стихове „Моето синьо лято“ – Бургас, 2020 г., като са включени и в изданията по този повод алманах „Моето синьо лято“ – Бургас, 2020 г., с. 122 – 123.

Т. Билчев е награден с юбилеен плакет и грамота от кмета на Община Борово д-р Иван Попов на 05.09.2009 г. „за написване историята на с. Батин и дългогодишна безкористна краеведческа дейност“. А през 2017 г. Областният управител Г. Григоров и кметът на Русе Пл. Стоилов му връчват поздравителни адреси за книгата „Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 - 1939)“. С., 2017, 221 с.

Т. Билчев е провъзгласен за почетен гражданин на Борово на 5.09.2014 г. заради книгите му за Г. Абланово, Батин и Обретеник и във връзка с 30-годишнината от обявяването на Борово за град, а в мотивационното предложение за това звание се казва: „В съкровищницата на местната култура ще останат седем книги, които нямаше да се родят без творческото присъствие на Тодор Билчев.“ Той е избран и за почетен член на читалище „Канев – Пробуда 1924“ на 30.10.2014 г. за книгата му за Г. Абланово и по повод 90-годишнината на читалището. Избран е също и за почетен член на читалище „Хр. Ботев“ – с. Обретеник, Русенско на 3.09.2018 г. във връзка с 90-годишнината на читалището и за цялостния принос на Т. Билчев за културното въздигане на родното му село.

През 2015 г. издава първата си стихосбирка „Есенна жътва“, на представянето на която на 30.11.2015 г. му е връчена грамота за ярко творческо присъствие от Русенския клон на Съюза на свободните писатели. От 6.01.2016 г. Т. Билчев официално е приет и вписан в сайта на Съюза на свободните писатели. През 2016 г. издава втора стихосбирка – „Празниците на Духа“, трета – „Светлина в душата ми погледна“ и четвърта – „Прашинки от Безкрая“, а така също и задълбочените научни издания „Русе в стари снимки, документи и портрети“ и „150 г. Русенска община – юбилейна изложба“. През 2017 г. издава документалния сборник „Старозагорски митрополит Павел. Дневници. (1919 – 1940 г.)“ и стихосбирките „Тъга по Вечност“ и „С обич, Дух и тъга“, през 2018 г. документалния сборник „Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 - 1939)“ и стихосбирките „Слепите очи на тъмнината“ и „Барабанът на жи-

вота", а през 2019 г. стихосбирките "Жажда за полет", "Къде си, Господи, когато?...", "Във Вечността на Ада" и документалните сборници "Документални доказателства по дневниците на Старозагорския митрополит Павел (За периода 1924 – 1939 г.)" и "Документи за Ловеч и Ловешко, съхранявани във фондовете на Държавен архив – Русе."

През 2020 г. излязоха дванадесетата му стихосбирка "Отвъд болката и красотата", тринадесетата "В мраз криле за полет", четринадесетата "Календар за Вечността", петнадесетата "Светата троица човек" и шестнадесетата „Водопој за кр̀вопийци“, както и второ издание на документалната му книга „Поп Дошо“.

През 2021 г. излязоха седемнадесетата му стихосбирка „Пепел от д̀гга“, осемнадесетата „Целувката на небесата“ и деветнадесетата му „На незабравата зов̀т“, която е номинирана на Националния конкурс за епична поезия „Новият Добри Чинтулов“ и му е присъдена грамота. А така също документалната книга „Русе в стари снимки, документи и портрети“ – т. 2 и пътеписът му „По ст̀пките на Ботев, без златното сърце на България“. През 2021 г. излезе и двадесетата му стихосбирка "Душа като снежинка", както и книгата „Документи за Добрич и Добричко, съхранявани във фондовете на Държавен архив – Русе.“, на която е съставител.

По-рано през 2022 г. бе издадена и двадесет и първата му стихосбирка „Под небето в мене“. Тази е деветдесет и първата му книга и двадесет и втора стихосбирка.

СЪДЪРЖАНИЕ

I. Л Е В С К И	7
НАРОДЕ!!!!.....	9
ЧЕСТВАНЕТО НА АПОСТОЛА 2018 - та	11
ДЕТЕНЦЕТО НАРОД.....	12
ДА Е СВОБОДЕН НЕ СМЕЕ	13
СЛЕДСМЪРТНО ПИСМО ДО ЛЕВСКИ.....	15
ОТ ВЕЧНОСТТА ПОНЕСЕН.....	17
С ЛЮБОВ ДО СВОБОДА.....	19
ДОКОСНАТИ ОТ БОГА.....	20
С ЛЕВСКИ НОВАТА БЪЛГАРИЯ	21
ПРЕГРЪДКАТА	22
КАК КАТО ТЕБ ДА УСПЕЕМ.....	23
СМЪРТ СЕ САМО ПОМЕНУВА	24
НЕ ИСКАМ ДА СЪМ НИКАКЪВ РОБ.....	25
РАЗГОВОР С ВРЕМЕТО	26
КОПНЕЖ ПО ЛЕВСКИ.....	27
ЛИЦЕ НА СВОБОДА	28
С АПОСТОЛА ВЪВ ВИСИНИТЕ СИНИ	29
НА ВЕЧНОСТТА ПО СИНИЯТА ПЪТЕКА	30
АКРОСТИХ-1 – ВАСИЛ ЛЕВСКИИ.....	31
АКРОСТИХ-2 – ВАСИЛ ИВАНОВ Л (ЕВСКИ)	32
С ВЯРАТА НАРОДЕ!!!!	33
II. Б Ъ Л Г А Р И Н	39
ГЕРОЯТ ПАМЕТЕН НА ШИПКА.....	41
ВЕТЕРАНЪТ НА ЖИВОТА	44
ПРОГНОЗА БЪЛГАРИН	45
ПАСТИРИТЕ	46

БОГАТИТЕ	47
ПО ПЪТЯ САМ	48
КЛЕТВАТА ПРОКЛЯТИЕ	49
ПРЕЗРЕНИЕ	50
III. Б Ъ Л Г А Р И Я	53
НАЙ-БЪЛГАРСКАТА ЕВРОПЕЙСКА РЕКА	55
БЪЛГАРИЯ 2020 – ПЕЙЗАЖ	56
ЛЮБОВТА БЪЛГАРЯ	57
СРЕДИ БАНСКО	58
БАБИНАТА ПРИКАЗКА	59
В КРАЯ НА ЗЕЛЕНИТЕ ПОЛЯ НА РОДНИЯ БЕЗКРАЙ	60
НА РОДИНАТА МИ ИМЕТО	63
ОТЕЧЕСТВО	65
РОДИНА?	66
БЪЛГАРИЯ ЧИСТА И СВЯТА	68
ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ	69

Тодор Билчев

НАРОДЕ!!!!

Българска, първо издание

Редактор Габриела Цанева

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 76 стр.

печат:

zape4at.com